

فریدون چو بشید شمشاد
 با کز میان کیانی میت
 پسرش تیرشکینه و جگه
 از آن شف دریا نشد پاک
 بران رده تیرکت برشت
 با ساز کف کلک را

بستد یارانش کمیز کمر
 بدان دپایان آسین
 پرپرشان اندر آرزو آ
 میدون بدریا نهاد سپ
 باک اندر و عسکر کردین
 ز تازیدن دپایان آب